

Tu singur te pedepsești...

25 aprilie 2008

Gili Cârstea

Tragedia catastrofală care s-a abătut asupra poporului lui Dumnezeu din vechime a fost cauzată de o singură eroare: adoptarea versiunii diavolului despre caracterul lui Dumnezeu.

De când au ieșit din Egipt și până L-au răstignit pe Hristos, ei s-au prins de conceptul unui Dumnezeu violent, care va folosi forța pentru a-Și rezolva problemele, și au refuzat permanent principiul universal descris de Iona: “Cei ce se lipsesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8).

Și, dacă ar fi să evaluăm poziția lor după felul în care tratăm și noi astăzi lumina transmisă nouă prin Spiritul Profeției, nu este de mirare să descoperim că ei îl citeau pe Moise cu filtre puternice, nu cumva să se trezească conduși de un Dumnezeu “slab,” “neputincios,” și care să ceară de la ei jertfire de sine pentru binele celorlalți.

Dumnezeu le vorbise clar despre principiile nimicirii, și rezultatele opoziției lor față de căile neprihănirii. Vă imaginați ce agonie a cuprins sufletul lui Moise, ascultând neputincios viitorul poporului pentru care el fusese gata să se lase șters din cartea vieții:

„Iată, tu vei adormi împreună cu părinții tăi. Și poporul acesta se va scula și va curvi după dumnezeii străini ai țării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi, și va călca legământul Meu pe care l-am încheiat cu el. În ziua aceea, Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. Îi voi părăsi, și-Mi voi ascunde Fața de ei. El va fi prăpădit, și-l vor ajunge o mulțime de rele și neazuri; și atunci va zice: ‘Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?’ Și Eu Îmi voi ascunde Fața în ziua aceea, din pricina tot răului pe care-l va face, întorcându-se spre alți dumnezei” (Deut 31:16-18).

De ce nu înțelegeau asemenea pasaje din Moise? De ce au refuzat, pe parcursul timpului, să analizeze cu seriozitate această profecie tulburătoare? De ce luau măsuri de o severitate extremă împotriva celor care o tot vânturau sub ochii lor, acuzându-i că L-au schimbat pe Dumnezeu cu Baal? Nu le spusese Dumnezeu, prin cel mai apreciat părinte fondator al națiunii, că așa vor face?

Dumnezeu a trimis soli în fiecare generație, în “fiecare dimineață” (Ier 7:25) a existenței poporului Său, spre a le aduce aminte de profeția lui Moise, că se vor alipi de alți dumnezei, rupând legământul făcut cu El, că Domnul le va respecta libertatea de alegere, retrăgându-Se de la ei, ceea ce va declanșa “o mulțime de rele și necazuri.”

Urmăriți esența avertizărilor trimise prin Ieremia, și observați că ele erau în perfect acord cu profeția lui Moise. Mecanismul nimicirii are mereu două faze: Poporul alege pe Baal, iar Dumnezeu este obligat să le respecte dorința.

Iată ce spune Domnul poporului Său din vremea lui Ieremia:

„Treceți în ostroavele Chitim, și priviți! Trimiteți la Chedar, uitați-vă bine, și vedeți dacă s-a întâmplat acolo așa ceva: și-a schimbat vreodată un popor dumnezeii, măcar că ei nu sunt dumnezei? Dar poporul Meu și-a schimbat Slava cu ceva care nu este de niciun ajutor! Mirați-vă de așa ceva, ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul” (Ier 2:10-12).

Aceasta este prima fază. A doua urmează imediat:

„Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă.”

„Este Israel un rob cumpărat sau fiu de rob născut în casă?” „Atunci pentru ce a ajuns de pradă?”

„Niște pui de lei mugesc și strigă împotriva lui, și-i pustiesc țara; cetățile îi sunt arse și fără locuitori. Chiar și cei din Nof și Tahpanes îți vor zdrobi creștetul capului. Nu ți-ai făcut tu singur lucrul acesta pentru că ai părăsit pe Domnul, Dumnezeul tău, când te îndrepta pe calea cea bună? Și acum, ce cauți să te duci în Egipt, să bei apa Nilului? Ce cauți să te duci în Asiria, să bei apa râului? Tu singur te pedepsești cu răutatea ta și tu singur te lovești cu necredințioșia ta, și vei ști și vei vedea ce rău și amar este să părăsești pe Domnul, Dumnezeul tău, și să n-ai nicio frică de Mine, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor” (Ier 2:13-19).

Oh, de ce nu vede poporul nostru că nu Dumnezeu ne pedepsește, ci noi singuri ne lovim cu răutatea și necredințioșia noastră? Câtă ingraturitate, câtă obrăznicie! Noi părăsim pe Domnul de dragul plăcerilor de o clipă ale acestei lumi, iar apoi Îl acuzăm că ne pedepsește pentru că am păcătuit. Ne aliem cu vrăjmașii Lui spre a ridica o împărăție mai trainică aici pe pământ, un rafinat, sofisticat și mascat Turn Babel, iar apoi spunem lumii că îi așteaptă pedeapsă până la exterminare dacă nu acceptă autoritatea Dumnezeului nostru.

În fiecare dimineață Dumnezeu trimite pe solii Săi să ne spună că drumul pe care mergem nu este bun, că este nevoie de o întoarcere din drum, fără de care destinația noastră va fi Babilonul cel mare și nicidecum Noul Ierusalim.

Dar suntem surzi la astfel de avertismente. Deși observăm bine că peste biserica rămășiței nu plouă de 120 de ani, nu vrem să recunoaștem că am rupt

legământul. Am schimbat Slava, adică locuirea Duhului Sfânt în templul inimii, cu etica creștină, o filosofie păgână stropită cu expresii biblice.

Ce fel de metode ar trebui să folosească Dumnezeu spre a ajuta acest popor să înțeleagă principiile nimicirii? Când vom pricepe odată că “tu singur te pedepsești cu răutatea ta, și tu singur te lovești cu necredințioșia ta,” și astfel să rupem lanțurile fărădelegii?

Dacă adevărul despre istoria noastră recentă s-a poticnit în piața de obște (mai bine zis, a fost ajutat să se “poticnească”), nu ar fi cazul să punem umărul și să îndepărtăm obstacolele care îl fac încă să se poticnească? Există și despre noi o profeție sumbră, făcută la începutul existenței noastre ca popor, și care este la fel de neglijată și necunoscută ca și profeția lui Moise despre viitorul poporului lui. Și la fel de exactă în împlinirea ei.

Dar despre aceasta, mâine, cu voia Domnului.
